

1

”STICK, KILLAR. STICK BARA.”

Tarzan sitter inte rakt i sätet. Nacken är böjd framåt och huvudet hänger lite åt sidan. Magen har liksom tryckt in sig i ratten eller kan det vara tvärtom: att det är ratten som tryckt in sig i hans mage? Wahid sitter bredvid honom och håller en hand mot pannan. Fred, som sitter i baksätet, har tappat andan av slaget från bältet mot bröstkorgen och halsen. Det gör ont där, väldigt ont. Wahid andas häftigt. Mellan hans fingrar ser man blod.

Fred tittar ut mot rutan. Rutan är inte kvar. I stället finns där ett hål, en öppning, och precis utanför den öppningen en betongpelare. Så nära den är bilen. Liksom inne i bilen.

Först är det tyst. Hur länge då, tio sekunder, trettio, en minut?

Så pratar Tarzan, eller rättare sagt viskar han. Han reser sen lite på huvudet men utan att titta upp och vända sig mot Wahid eller Fred. Runt halsen hänger hans rånarluva. Så man ser inte i fall han fått ett slag där, som gör att han pratar så konstigt. Hans röst är inte den röst som nyss skrek mot Fred. Det låter inte som Tarzan.

Utan som en gubbe, en av gubbarna på torget utanför Konsum: en gubbe utan röst, en sån som rökt hela sitt liv, som hostar och spottar, och bara hörs när de andra är tysta.

”Grisarna kommer. Stick? viskar han igen. ”Då hittar de mig ensam. Ingen såg mig göra nåt. Stick för helvete!”

När han sagt det där sista gör han en grimas och andas ut en rosslig suck.

Wahid öppnar bildörren efter en sista blick mot Tarzan:

”Kom, Fred! Vi springer i skogen ... mot skogen”, ropar Wahid. ”Fred!” ropar han igen, för Fred sitter kvar. Fred kan inte tänka klart. Vet inte var han befinner sig eller varför. Först när Wahid går runt bilen, sliter upp dörren och drar honom i armen vaknar han till, tar av bältet och går ut ur bilen. Wahid är redan tio steg bort, snart är han försvunnen bakom buskar och träd och Fred får panik.

”Vänta på mig! Vänta. Wahid!”

Han skäms när han hör sin pipiga röst. Ska han börja grina nu också? Det gör ont på halsen där bältet rev honom. Det gör ont när han andas också.

Wahid väntar på honom bakom träden. Det rinner blod från hans panna, över näsan och kinderna, och ner på tröjan. Han ser hemsk ut. Men verkar inte bry sig.

”Ska vi verkligen lämna honom i bilen?” frågar Fred.

”Tänk om det börjar brinna?”

”Det brinner inte om det luktar inte bensin. Och det luktar inte bensin.”

Om det inte luktar, rättar Fred i huvudet men bara i huvudet. Det som händer dem just nu är mycket, mycket värre än Wahids dåliga svenska. Det som händer dem är värre än den värsta B-filmen.

Tarzan fast bakom ratten. Bilen totalt förstörd. Poliserna efter dem. De på flykt. De hann inte ens få ut pengar från kassorna. De har misslyckats. Hela planen gick åt helvete.

Var gick det fel? Var det hon i kassan som hann trycka på larmknappen? Tarzan sa att de inte skulle hinna. Att även om de hann skulle inte polisen komma, för det finns inga poliser längre i den stadsdelen. Det kanske finns fem poliser i hela stan, inte mer, skämtade han. De är alla på skolavslutningen, de är inte i tjänst. Fattar ni, killar? Det är ingen som vill jobba i dag för det är skolavslutning. Den blomstertid ... ja ni vet. Det är ingen som skulle komma på tanken att råna en butik just den dan. Så jävla smart.

Det var inte så jävla smart. Nån hann trycka på knappen. Nån polis hann sätta sig i bilen och köra i väg. Hann komma fram till butiken med sirenen på, så de hörde det och var tvungna att sticka. Utan pengar. Utan nånting, bara springa ut och in i bilen, och så körde Tarzan i väg med skrikande däck. Han körde fort, äckligt fort. Tur att det inte var mycket trafik just då. Efter ett